

edicions
bromera ★

Silvestre Vilaplana

LA FRONTERA NEGRA

CAPÍTOL 1

La comitiva acarava les portes del cementiri. Si durant el trajecte s'havien pogut sentir lleus xiuxiuejos entre els acompanyants, ara, en travessar l'arc de ferro negre ornat de xiprers, el silenci era absolut, gairebé dolorós. Només s'escoltava la lenta fregadissa dels peus sobre la grava pel caminó que conduïa a la tomba expectant. Escultures d'àngels i creus de pedra fosca marcaven la senda amb la seua fúnebre presència, a penes un record de morts antigues, un remoreig de plors perduts sobre les petites arenes del trajecte.

La majoria dels escassos assistents al soterrar duïen el cap acotat i no gosaven alçar la vista del terra, o no podien fer-ho abassegats pel pes immens de la tristesa. De tant en tant, algú aixecava la mirada i buscava amb els ulls el principi de l'affligida corrua. Al capdavant, obria el seguici el taüt, arrossegat sobre un carret d'alumini per dos operaris. Immediatament darrere, la mare, sola, de negre rigorós, com una guia funesta que obrira l'accés als inferns. Els que la coneixien deien que havia envellit deu anys en un sol dia però tanmateix, presidint el soterrar, semblava sencera. Cap gest, cap mirada denotava el presumible dolor que la consumia. Algú havia esmentat que l'havien omplerta de tranquil·lizants perquè fóra capaç d'assistir a la cerimònia. Dues passes més enrere, caminava la resta del dol. Tots ells

amics de la mare, tots entristits, tots amb el pensament ple de records i d'incrèdilitat. Ressaltava l'absència de familiars i, sobretot, d'amics del mort.

Feia a penes unes poques hores que el cos que ara amagava el taüt era un jove ple de vitalitat, actiu i aventurer. I, després, aquell accident. Una carretera banyada per la pluja, una velocitat excessiva i una vida que passa a engreixar les luctuoses estadístiques de morts en ruta. Simplement així.

El cos havia quedat tan desfigurat que els mateixos metges havien aconsellat que ningú no el vera. Ni tan sols la mare que, en rebre la notícia, havia perdut els sentits i havia caigut desmaiada. Potser per això, encara pareixia més irreal i més difícil d'entendre per a tots el fet que allò que acompanyaven eren les restes d'un home que coneixien i no una senzilla caixa de fusta obscura.

La comitiva s'aturà poc metres més enllà, en l'extrem d'una filera de tombes adornades amb flors que començaven a estar pansides, les úniques acompanyants d'unes fotografies d'éssers desconeguts que només pervivien en els records. Al voltant d'un nínxol obert, els assistents feren un semicercle. El silenci només el trencava alguna tos nerviosa i el feinejar diligent dels enterramorts que volien enllestir com més prompte millor perquè sabien que encara els esperava un altre cadàver aquell matí. Per a ells, tot allò era pura rutina, la simple habitud del dolor alié.

Un núvol passatger ocultà el sol mentre un dels treballadors aixecava amb el carro hidràulic el taüt fins a l'alçària del nínxol i, en aquell moment, a tots els féu la sensació que la temperatura descendia vertiginosament perquè un calfred de tristot els havia recorregut l'ànima. Tot acabava allí.

Després, una lleu empenta i la caixa quedà entaforada per sempre més en les fosques estances del sepulcre. La mare no havia volgut cap tipus de cerimònia. No creia que els mots recitats per un capellà o per qualsevol amic pogueren esmoreir el seu dolor. Res no podia servir de consol. Per això, quan els enterraments acabaren de col·locar el darrer dels rajols que cobriria el cau i marcaren sobre l'algeps les inicials del difunt, hi hagué un moment de dubte i de confusió. Els acompanyants no sabien què havien de fer. La mare romania dreta al davant de tots, sense moure ni un múscul, i la resta dels presents es mirava de cua d'ull. Finalment, els més allunyats començaren a marxar i, a poc a poc, es desféu la rotllana.

Deu minuts més tard només quedava la mare, hieràtica, com una estàtua al davant d'aquelles lletres marcades de manera maldestra sobre el ciment. Darrere d'aquelles grafies irregulars restava tot el que donava sentit a la seua vida. Feia hores que no plorava, una mena d'estrany pudor li impedia mostrar la seua pena davant dels altres, aquell sofriment era tan gran que no volia que ningú l'observara, li hauria semblat obscé compartir l'afflicció. Ara, allà sola, començà a plorar. Les llàgrimes fluïren primer lentament, després amb desesperació, com si aquell dolor que havia contingut fins aleshores es poguera, per fi, desbordar. No es cobria la cara amb les mans ni tan sols pretenia eixugar-se el rostre, només plorar, deixar regalimar unes llàgrimes que tampoc no podien consolar-la.

De sobte, s'aturà. Li havia paregut sentir un petit colp. El seu cervell associà automàticament el soroll amb els enterradors, però prop d'ella no hi havia ningú. Tot d'una,

sentí de nou aquell mateix so. S'eixugà les llàgrimes amb un mocador i, tímidament, s'acostà a la tomba del seu fill. Hauria apostat que el truc procedia de dins del taüt. Intentà apartar de la seua ment aquella possibilitat que sabia il·lògica, més pròpia de la demència. Durant un instant res pertorbà el silenci, després notà una altra vegada aquell toc, com de fusta que és colpejada.

Ja no tenia cap dubte. El seu fill era viu a dins del taüt i volia eixir-ne. Amb les mans intentà foradar el ciment, però ja havia començat a assecar-se i a penes aconseguia avançar. Les ungles se li trencaren i colpejà amb el puny aquella maleïda cortina de material grisós que la separava del seu fill. Impotent, començà a cridar tan fort com podia.

–Per favor, ajudeu-me!

El sol, ponent-se, omplia de vermells l'immens escaquer que formaven les tombes.

CAPÍTOL 2

La sala estava quasi en penombra, il·luminada per un llum estrambòtic que a penes ofería el seu cercle de claror a una petita taula rodona. La resta de l'habitació romania gairebé en la foscor, però es podien endevinar alguns mobles de fusta noble, decoració amb figures esotèriques penjades de forma estratègica per crear una atmosfera d'inquietud en qui seia a la taula, i una paret pintada d'un color obscur indefinible. Les tres dones esperaven amb impaciència assegudes al voltant de la taula. Una d'elles, la més gran, movia rítmicament les mans fregant les palmes sobre les cames sense parar. Les altres intercanviaren una mirada burleta.

De sobte aparegué ell. Havia sorgit gairebé del no-res i les dones tingueren un petit ensurt. Com sempre, vestia de negre rigorós i només deixava un lleu espai al color en les temples canoses i en els ulls intensos. Les dones somri-gueren nervioses i el saludaren amb afectivitat.

Aleshores, ell s'assegué i parlà per primera vegada, amb aquella veu de tenor que feia vint anys que enlluernava les mestresses de casa.

—Senyores, estan preparades?

Totes tres assentiren amb vehemència. La més gran reprengué el moviment frenètic que havia aturat en apa-réixer l'home.

–M’agradaria que les tres tingueren clar què volen preguntar. Comprendran que la situació no admet temps per a dubtes.

–Ja ho sabem senyor Andrade. I només podem esperar respostes curtes i sí o no.

L’home somrigué complagut.

–Perfecte, Júlia. Veig que ho recorda.

Andrade romangué en silenci un moment, esperant per si de cas hi havia necessitat de fer alguna altra explicació. Sabia que de vegades a aquelles dones grans, ansioses pel que estava a punt d’ocórrer davant dels seus ulls, els costava d’entendre el procés. I ell era conscient que gran part de la clau de l’èxit raïa a seguir les normes de manera correcta. Passà revista d’una llambregada a les tres dames nervioses i, finalment, s’aixecà.

Amb solemnitat, es dirigí cap a un moble antic que estava situat al fons de la cambra. La part exterior apareixia cisellada amb delicades figures rúniques que semblaven llavorades amb atzabeja. N’obrí amb circumspecció una de les portes i en tragué un tauler negre de fusta noble que feia al voltant d’un metre quadrat. Amb molta cura, el situà simètricament sobre la taula, de forma que estiguera a la mateixa distància de les tres dones i de l’espai que li corresponia a ell. Elles es quedaren hipnotitzades mirant la fusta. Observaren amb detall l’alineació alfabètica de les lletres, el marge adornat amb filigranes roges i els monosíl·labs SÍ i NO esgrogueïts, centrats sobre el quadrat. Aquella taula de *ouija* tenia un atractiu que les fascinava poderosament, gairebé de manera malaltissa, al punt que sempre quedaven embadalides mirant els foscos relleus que l’adornaven. Per

això, a penes s'adonaren quan el senyor Andrade portà dues espelmes negres, quan la il·luminació de la sala s'enfosquí ni quan, finalment, l'home ocupà la quarta cadira. A fora, la intermitent pluja havia augmentat de sobte i ara se sentia el seu repic rítmic sobre el sostre de la casa com una mena de tamborineig incitador. El so del rellotge marcant les onze de la nit trencà l'encanteri i els provocà un ensurt.

—Comencem? —proposà l'home.

Les dones es miraren nervioses i assentiren sense paraules. Havia arribat el moment de la veritat.

Aleshores, el senyor Andrade tragué de l'infern de l'americana un petit objecte amb forma de llàgrima, rematat per un orifici al bell mig de la part més ampla. Col·locà l'estri en el centre de la taula de *ouija* i hi posà un dit al damunt. A poc a poc, les dones incorporaren una mica tremoloses el seu dit índex al costat del de l'home.

Ell s'aclarí la gorja amb un petit soroll, engolà la veu i repetí la fórmula que tantes vegades havia recitat.

—Esperits del bé i del mal. Forces ocultes de la natura, escolteu la veu de qui us estima, de qui necessita de vosaltres, de qui us recorda. I responeu a la seua ànsia amb aquest giny que és capaç de creuar les portes de la mort. Esperits de la nit, responeu-nos. Esteu ací amb nosaltres?

Dos segons més tard, durant els quals tots quatre van aguantar la respiració, l'objecte començà a moure's. Les dones no pogueren evitar un calfred que els va recórrer la medul·la espinal. L'artefacte es detingué tot just quan el cercle envoltava l'afirmació.

—Sí —va confirmar amb un fil de veu la més gran de les dones.

–Avui us convoquem perquè tres éssers volen parlar amb persones estimades que ja han travessat la portalada grisa de la mort. Teniu algun impediment per a escoltar-nos?

La llàgrima es deturà en el NO. El senyor Andrade mirà les tres dones i es decidí per la que tenia més a la vora.

–Obrint el llindar del més enllà ens acompanya Júlia, que vol demanar consell al seu marit sobre la nova parella de la seua filla. Està l'espòs de Júlia entre nosaltres?

El giny tornà a aturar-se en el SÍ. Aleshores, Andrade féu un gest amb el cap a la dona asseguda a la seua dreta.

–Preparada Júlia. Començarem per vosté.

De sobte, l'objecte sobre la taula de *ouija* es posà en moviment. Anava ràpidament de costat a costat de la negra fusta marcant les lletres D-A-R-I-U-S-T-A-N-E-R.

–Darius Tàner? –llegí una de les dones–. Qui és?

El senyor Andrade no pogué evitar fer la mateixa cara de desconcert que les seues companyes de sessió. A fora, la pluja colpejava furiosa contra el terra i proclamava la fortalesa terrible de la tempesta. El vent xiulava aücs tenebrosos entre els arbres i empenyia els vidres de l'estança com si volguera traspasar la dèbil protecció que aïllava el petit grup i atacar-lo.

L'home respirà fons, estossejà una mica i intentà recuperar el posat dominant que el caracteritzava.

–Aixequen el dit, per favor.

Les dones obeïren i l'artefacte semblà aturar-se durant un instant, però de sobte la llàgrima continuà sola, lletrejant paraules.

–L-A-F-R-O-N-T-E-R-A-N-E-G-R-A –confegí Júlia–. Què significa això?

Però el mèdiu no contestà, no se'n sabia avenir. L'objecte accelerà repetint l'ordre de les lletres una vegada i una altra, primer el nom, després aquella referència a una frontera negra. Les dones miraven aterrides aquell espectacle i el rostre espantat del senyor Andrade sense saber què fer. Finalment, el mèdiu féu saltar la *ouija* de la taula d'una manotada. Un tro poderós sonà en la petita estança i una resplendor encegada els enlluernà. Després, silenci. A terra jeia la taula de *ouija* cap per avall. La llàgrima havia parat a l'altre costat de l'habitació. A la cambra surava una olor estranya, aspra, desagradable. Les dones s'aixecaren tremoloses i fregant-se els ulls mentre el senyor Andrade romania assegut, totalment lívid i estremint-se de cap a peus. Els seus cabells s'havien emblanquit de sobte però no, com creien les dones, pel que havia ocorregut amb la *ouija*, sinó per la fosca figura d'ulls malèfics que el mèdiu havia pogut entreveure observant-lo fixament a través d'aquella llum encegada.

CAPÍTOL 3

Els habitants de l'aldea ho sabien. Tancaren les portes de les cabanes i de les petites casetes de troncs, posaren trossos de fusta sobre les finestres per provar d'aïllar-se de l'exterior i disposaren els pocs mobles que posseïen just rere la porta, intentant impedir així que qualsevol hi poguera entrar. Però en el fons sabien que tot allò era inútil i tenien por. De tant en tant, el reflex d'un llampec es filtrava a través de les esclotxes i omplia les cambres de llum blavosa. Era el preludi d'un tro intens que feia tremolar el terra i que provocava els crits nerviosos de les dones i dels nens.

Els aldeans s'arraulien prop dels focs i recitaven càntics remots per allunyar els mals esperits que aquella nit suraven pels carrers del poble d'una manera com mai no havien sentit. Feia dies que s'esperava algun fet excepcional, però allò superava els pitjors presagis.

Els havien arribat notícies d'aquells dos homes algunes setmanes abans. Al començament, com un mal auguri, fent preguntes i rondant llogaret per llogaret. Després, a mesura que passaven els dies, tothom va tenir la certitud que acabarien en aquella petita població d'enmig de l'Amazònia perquè tots s'imaginaven a qui buscaven.

Tanmateix, quan arribaren els homes, ningú no va eixir a rebre'ls, ningú no es va oferir a ajudar-los en res en canvi

d'un parell de dòlars, ningú no va voler donar-los la informació que necessitaven. Tots temien el que podia passar. Els estrangers muntaren la tenda de campanya als afores del poble i, durant tres dies, observaren i foren observats. L'altre, però, no semblà atemorit i el veren passejar pels boscos amb tota normalitat.

Aquell matí s'intuïa diferent. Els nens ploraven sense motiu i els animals es movien inquietos i temorosos. Les dones s'entaforaren a casa i els homes es reuniren en petits grups per intentar allunyar les inquietuds en companyia. Ningú, però, no va saber donar una solució plausible i, a molts d'ells, els feia por fins i tot parlar-ne. Només volien que el que havia de passar fóra ràpid. Alguns gosaren convidar a fugir, però finalment tothom s'hi quedà. L'esperança podia més.

En caure la vesprada, flotava en l'aire un sensació espessa, elèctrica. Els núvols arribaren del sud en pocs instants, tot i que no bufava el vent. En silenci, els aldeans es dispersaren, agafaren els nens i es clogueren definitivament en les seues petites cabanes a esperar. La tempesta no trigà a sacsejar el poble.

Pocs foren prou atrevits per mirar cap a l'exterior a través d'alguna clivella. Els que ho feren, observaren que els dos homes, vestits de fosc, travessaven l'aldea caminant a poc a poc i es dirigien cap on era ell. Un dels homes, el més gran, era completament calb i el seu aspecte esprimitxat i sec produïa una inexplicable sensació de neguit en observarlo. L'altre, més jove, seguia el més vell i semblava obeir-lo. Malgrat el soroll de la tempesta, notaren que els visitants recitaven algun càntic incomprendible i veren clarament,

il·luminats pels esclats de llum al cel, com feien al terra una cerimònia amb un objecte estrany. Després, entraren a la cabana sense dubtar ni un instant.

A fora, ocults rere les canyes de les petites cabanes, els pobletans esperaven ansiosos. Els pocs minuts d'espera es convertiren per a tots en una llarga eternitat. A dintre se sentia soroll i una forta cridòria que els arribava fins i tot per damunt del colpejar impenitent de la pluja i dels trons que trencaven el cel com mai no s'havia vist en aquell llogaret. Tots estaven ansiosos per saber què ocorria, però cap d'ells no s'hauria arriscat a abandonar la dèbil protecció de la seua llar i a endinsar-se enmig d'aquella cortina de pluja i de vent.

Finalment, eixiren els dos homes amb l'altre. El portaven arrossegant per damunt del fang espés que s'havia acumulat en el terra. Sense fer cas aparent de l'aiguat que es desplomava a sobre seu, el traslladaren cap a l'exterior de l'aldea. Ningú no sabia on el podien portar. Gran part dels vilatjans deixaren de mirar, la por de creuar la seua mirada amb aquell els ho impedia. L'home calb l'arrossegava pels peus, demostrant una força que la seua aparença física no feia intuir. Al darrere, el més jove continuava recitant unes oracions en una llengua que no entenien.

Els que guaitaven a través de les finestres sabien que allò que estaven observant no ho contarien mai, que aquelles imatges que se'ls mostraven a través de la llum blavosa dels llamps, restarien per sempre en la seua memòria, atacant-los en els pitjors malsons de la nit i perseguint-los fins al dia de la seua mort. Però no en podien apartar la vista. Per això, veren com l'home que coneixien anava lligat per fines tires

de cuir i els sorprengué que, tot i la feblesa del material, no poguera alliberar-se'n.

No obstant això, el que més els aterrí fou sentir els crits que proferia. Uns sons que no pertanyien a cap ésser humà i que confirmaven que l'home que els havia espantat durant tant de temps era un enviat del diable.